Necip Fazıl KISAKÜREK "HİTABELER" İSİMLİ ESERİNDEN
MATERYALİZMA VE KOMÜNİZMA
1949'da Beyazıt'ta, (Marmara) Üniversiteliler Lokalinde.

1 + 1 = 2... Niçin?

Ufuksuz tecrit denizinde, manaların sonuna varmayı sevenlerce (1 + 1=2) düsturunun bile (niçin)i vardır.

Felsefe bunun cevabını şöyle verir:

- **Siz ne istiyorsunuz? (1 + 1) in kaç ettiğini mi? Demek bunların bir şey ettiğini kabûl ediyorsunuz! İşte 2, (1 + 1)in müsavi olduğu şeye verilen isimdir! O şey neyse 2 de odur!**

Size tuhaf bir kelime oyunu gibi gelen bu cevap, büyük, fakat nihaî izahtan mahrum bazı bedahetler karşısında, felsefenin bulup bulabileceği yegâne teselli formülüdür. Alnı metafizik terleriyle nokta nokta parıldayan zavallı felsefe, sonunda böyle oyunlara kadar düşer ve sorar: Acaba (2) bölününce mi meydana (1) ile (1) gelir; yoksa (1) ile (1) birbirine eklenince mi (2) doğar?

Vazgeçelim! Bunu düşünmek, koskoca kâinatı, akla rest çeken tek zerresi üzerinde bile tahlilden âciz kalmak ve büsbütün terkip gözünden kaçırmak gibi şairane bir faciaya inkılâp eder.

Riyaziye meselelerinde netice, ya başta, ya sondadır. Neticeyi başa alalım: 2... (1) ile (1)in müsavisi... Bilbedahe ispatı tamamdır! Neticeyi sona alalım: 1 ile 1... Müsavisi 2... Yine bilbedahe ispat tamamdır.

Dâvamıza böyle bir riyaziye oyunu ile başlayışımızda bir maksat var. Neticeyi başa ve hesap muamelesini sona almak ve sohbetimizin başına (1 + 1)in müsavisi gibi bir bedahet hükmü oturtmak istiyoruz.

Şimdi, şu güzel topluluğunuzu tenzih kaydıyla söyleyeyim: Mevcudunuzun hepsi de materyalist ve komünist farz edilse... Yahut, şu güzel topluluğunuzu tespit arzusuyla bildireyim: Hepiniz ruhçu ve milliyetçi kabûl edilseniz... Her iki takdirde de, şimdi haber vereceğim bedaheti benimsemekte tereddüt etmeyeceksiniz.

Bu bedaheti, deminki mücerret riyaziye meselesinin şivesine tatbik edelim ve birtakım şeyleri ettiği değil de, etmediği şeyler halinde gösterelim:

Bütün iş ve fikir unsurlarıyla materyalizma ve komünizmanın ettiği bir şey vardır ya! İşte o, ruhçulukla her türlü mukaddesatçılığın, hiç etmediği, etmek mefhumunu kaybettiği, sıfıra indiği şeydir. Yine bütün iş ve fikir unsurlarıyla ruhçuluk ve mukaddesatçılığın ettiği şey de aynı... Öbürünün hiçi, sıfırı, (niçevo) su...

(**Niçevo**); sonsuz steplerde, içi boşalıp başı dönen Rus'un en korkunç mefhumudur:

Hiç... Hiç demek...

Meseleleri, bütün tecrit ve teşhis haysiyetiyle kavramak başlıca dâva olduğuna göre, bu sıkıntılı başlangıcı omuzlamaya ve her şeyden evvel bedahetleri bir kere daha tespite mecburuz. Artık bedavacılıktan, hazırlopçuluktan iğrenme çağımız doğmalıdır. Zira materyalizma ve komünizmanın, bedavacılık, hazırlopçuluk, kolaycılık ve ucuza istismarcılık çağı, hem de gelmiş ve geçmiş olarak ancak böyle bir fikir hamlesiyle kökünden kurutulabilir.

İlk hüküm şudur ki, dâvalarla, aks-i dâvaları, açık, vazıh ve berrak olarak belirtmekte her iki cins müttefiktir. Taraflardan hiçbirinin öbürüyle karıştırılmak gibi bir korkusu yoktur. Birbirinin içinde arayıp ayıklanmaya muhtaç değildirler. Zift gibi simsiyah ve kar gibi bembeyaz iki renk...

Dünya, ilk insandan beri, hakikatin merkezini ötelerde, ötelerin üstünde, onun da ötesinde kurcalayan dinlerden ve madde üstü inanış sistemlerinden harekete geçtiğine göre, materyalizma ve komünizma, her şeyden evvel bir aksiyon değil, bir reaksiyondur. Dine ve madde üstü inanış sistemlerine felsefenin taktığı isimle, idealizmaya ve spritüalizmaya; ve an'anevî cemiyetin temelini teşkil eden ferdî mülkiyet ve hürriyet

hakkına karşı sert bir aksülâmel... Amel, mukabil taraftadır ve buna karşılık bu aksülâmelin, ayrıca koskoca bir amel ifade eden çapını inkâra da kimsenin hakkı yoktur.

Şimdi neticeyi, tam ve peşin bir kıymet hükmü halinde başa alalım:

Yüzüğünün halkası ve taşıyla beraber materyalizma ve komünizma isimli aksülâmel veya amel, sürüklediği gaye bakımından sadece şudur:

Sonsuz steplere bakarak (niçevo) diye ürperen, yokluğun kabuğunu soyup altından varlığı çıkarmak isteyen, biricik İnsanî gaye halinde maddesi ve ruhu ile ebedileşmek, olmak, kalmak, ermek, davasını güden insanoğlunun, küfür ve dalâlet tarihi boyunca düştüğü en dipsiz çukur...

Hükmü peşin vermekte, peşin hükümcülük değil, fikir namuskârlığı vardır. Zira beyninin her atomunu akrebin kıskacı içine koyup düşünen, inceleyen, arayan, bulan, toplayan; sonra tekrar dağıtan, yine düşünen, hep inceleyen, daima arayan, artık bulan ve tastamam toplayan çilekeş fikir adamı, dilinin altında sakladığı hükmü, hileli hesap tavırları alarak sona getireceği yerde, başta haber vermek ve sonra onun hesabını takdim etmeye çalışmakla, ancak dürüst ve samimi olur.

Mahzun mahzun, işaret edelim:

Bizde, bu memlekette, hemen hiç kimse materyalizma ve komünizma nedir, bilmez! Buna rağmen bizde, bu memlekette, çok kimse ona düşmandır! Ne âlâ, fakat **bilmeden düşmanlık ne kötü! Bu, haksız bir iyiliktir!**

Yine bizde, bu memlekette, pek az kimse materyalizma ve komünizmaya kaymıştır. Buna rağmen bizde, bu memlekette, gönüllülerinden hemen hiçbiri materyalizma ve komünizmanın bütün iş ve fikir planında hesap ve nisbetini kurmuş ve nokta nokta, her çizgiyi inceleyerek bu kanaate varmış değildir! Ne kötü; üstelik bir de buna fikirsizlik ve bilgisizlikle düşmek ne feci! Bu da, büsbütün özürsüz bir kötülük...

Bizde, bu memlekette, küçücük sevenler zümresi ve koskoca iğrenenler kadrosuyla herkesin materyalizma ve komünizma hakkında bildiği, işte demin başa aldığımız bedahet derecesindedir.

Biraz evvel materyalizma ve komünizmayı, yüzüğün halkasıyla taşına benzettik. Tamam... **Halka, materyalizma, elmas veya kömür parçası da komünizmadır.** Materyalizma; menbâ değil de, mansap bakımından metafiziğe düşman olmakla beraber, eğer tâbir caizse, komünizmanın metafizik planını, bütün teşhis ve tecrit cehdini, dayanağını teşkil eder.

(Materyalizm-tarihî maddecilik) ismini almadan, saf doktrinler halinde yahut bu doktrinlere müsait fikir iklimleri şeklinde, materyalizma temayülü, pek eskidir. Onu gerilere doğru takip edebilirsiniz. 19'uncu asrın başlarında yakalar, 18'inci asır boyunca gerileyerek izlerine rastgelir, 17'inci ve 16'ncı asırlarda da ondan gölgeler bulur; ve Batı dünyasında Ortaçağ karanlıklarını delip oradan uzun bir zulmet dehlizini geçerek eski Yunan ışığına çıkacak olursanız, Eski Yunanın büyük fikir ağacı dallarında, onun, ilk ircâ vâhitlerini ele geçirebilirsiniz.

Eski Yunan felsefe ağacının üç ana dalı vardır ki, bütün garp tefekkürü, bütün şubeleriyle bu üç daldan birine ircâ olunabilir:

Birbirinin hocası ve talebesi halinde (Sokrates), (Plâton) ve (Aristo) dalları... Bütün metot ara- yıcılığı (Sokrat)a, bütün idealizma ve spritüalizma felsefesi (Plâton)a, bütün madde ve tabiatı ihata cehdi de (Aristo)ya bağlanabilir.

Şu var ki, (Aristo)dan (Hegel)e gelinceye kadar maddecilik kolu, madde idrâkini madde içinde ararken, ondan, kâinat, insan ve ruhun mânasını tepetaklak edecek bir (konklüzyon) bir netice, bir yekûn çıkarmış değildir.

Materyalizmayı, komünizmanın çakaralmaz tabancası hâlinde, **"Tarihî Maddecilik"** şekline bürüyen, ondan sadece ruhî ve manevî âlemi yıkmak neticesini çıkaran ve ölçülerin en kabasıyla bütün insanlık mecrasını izah ettiğini sanan, (Hegel) değil, fakat hakikatte kendilerine yüzde yüz zıt bir filozofu istismar edenlerdir: (Engels) ve (Marks)...

Hakikati hakikat için arayan büyük ve tarafsız fikir laboratuvarı diye tarif

edebileceğimiz Batı felsefesi, (Engels) ile (Marks)a hiçbir zaman filozof gözüyle bakmamış, onları bu haysiyet ve çapta görmemiştir.

Bu hasbî laboratuvarın gözünde bu iki adam, amelî fikirler yoğuran birer politikacı ve aksiyoncudan başka bir şey değildir. Fakat (Hegel) müstesna... O, esaslı bir filozoftur; ve (Engels) tarafından, Nasreddin Hoca'nın kuşu haline getirilmiş, ötesi berisi kesilmiş, gösterilecek yeri gösterilmiş, gösterilmeyecek yeri gizlenmiş, şurası alınmış ve burası atılmış, mükemmelen istismar edilmiştir. Böylece komünizmanın ana temeli, işe, dayandığı ana filozofu, kolayına getirmek ve ucuza istismar etmekle başlar.

Fakat siz (Tarihî Maddecilik) delisine sorarsanız, zâten mücerret fikircinin, herhangi bir iş yerinin avlusunda bitini ayıklayan bir faydasızlık örneğinden başka mânası olamaz. Onlarca, mütefekkir de, fikir de, her şey de amelî ve tatbiki mânası olan bir hadisedir. Ve bu dâva, yalnız **ÜÇ AYAKLI BİR SEHPÂ** üzerindedir:

Engels, Marks, Lenin...

Birincisi, onlarca mücerret doğruyu bulur, esası çizer ve tatbik yollarını gösterir.

İkincisi, aynı hayalî doğruyu daha doğru düşünür, esası daha esaslandırır ve bilhassa tatbik yollarını İçtimaî ve İktisadî sahada planlaştırır.

Üçüncüsü de bu esasları, yine kendilerince en zengin mücadele diyalektiği içinde ve en cesur mikyasta tatbik eder.

Biz, hakikatin ta kendisi bildiğimiz kendi hakikatimize dönelim ve gösterelim:

Gaî ve nihaî illet teşhisini, yani Allah'ı inkâra varmaksızın muhteşem bir tabiat felsefesi kurmuş ve 18'inci asrın son 30 senesiyle 19'uncu asrın ilk 30 senesi arasına sığmış olan (Hegel), gerçek bir filozofa lâyık tecrit haysiyetini, (Engels)e bedavadan hediye etmiş olur. Bunu bizzat (Engels) itiraf eder ve arkadaşlarıyla beraber kurduğu tabiat felsefesini desteksiz ve kifayetsiz bulduğunu söyler. Peşinden de (Hegel) diyalektiğini (mistik) unsurlarından ayıklayarak kullandığını açığa vurur. Yâni sebep ve usûl manzumesi topyekûn almıyor, kendi neticesinden koparılıyor ve başka bir neticeye bağlanıyor. Yine (Engelsen itiraf ma göre, materyalist düşüncelerinde, kendisine idealist bir mantık hâkim olmaktadır. Bu da tezat ve iç zaafın başlıca merkkezi...

(Engels)in maddeciliği, maddeyle ruhun ayrılığını inkâr eder, daha doğrusu, ruha müstakil bir vücut tanımaz, en doğrusu, maddeden başka bir şey kabûl etmez. Bu maddecilik, ruhunu da, beş hassemize çarpan hayat şeridi gibi, hareketlerle izah eder.

Eski maddeciler, maddenin ruh üzerindeki tesirini her sahada araştırmış olmakla beraber, ruhu ne kökünden, ne de dalından inkâr etmemişlerdir.

Tarihî maddeciliğin, her şeyi maddeye ve maddî harekete ircâ eden kaba hükmündeki sakatlığı, saf bir madde ilmi olan **"Mukayeseli Anatomi"** bile ispat etmiştir.

"Ruh ve şuur aynasında mürtesemler çizmeden, tek başına hareketin, kendi kendisine bir oluş ifade edemeyeceği, felsefesinin içinden çok kolay çıktığı bir hakikat... Evet, tek başına, yani tam bir hareketsizlik âleminde ruh ve şuur kendi nefsini hisseder de, mücerret hareket, ruhsuz ve şuursuz hissedilemez."

İşte, tersine dönmüş bir (mistik) ki, inkâr ettiği dayanağa rağmen ayakta durabildiğini sanmakta... Yani mantık diliyle abeslerin en büyüğünü dile getirmekte...

Şimdi, birçoklarınca gizli kalan bu korkunç (abes)in cemiyete tatbik dâvasını ele alalım:

Ferdin derinliğine ruhî hayatını inkâr eden ve her şeyi kendi maddeci tasarrufuna bağlayan, mânada tamamıyla müeyyidesiz bir rejim... Her şey ferdin elinden alınarak, (**Kamenef**)in belirttiği şu kıstasa bağlanmıştır.

"Sovyet idaresi, beş hâkim tepeyi daima elde tutmaktan ibarettir.
Sanayinin devletleştirilmesi,
bankaların devletleştirilmesi,
nakliyatın devletleştirilmesi,
ticaretin devletleştirilmesi,
toprağın devletleştirilmesi..."

(Lenin) de bu sözlere, belki lâtife ve alay karıştırmadan şunu ilâve etmiştir:

“Çeka da cabası!"

ÇEKA, BİLİYORSUNUZ Kİ, REJİMİN CELLATLAR KADROSUDUR. Evet, Çeka da cabası! Zira müeyyideleri, bu...

Komünizmada ahlâk, maddecilik ahlâkıdır. Yâni hiçbir mukaddesat ve manevî hürmet hissi duymaksızın, maddî münasebetler zincirini yalnız İçtimaî faide bakımından örselememek ve nefsini ona göre idare etmek şartıyla malik olunan serbest ve başıboş telâkki... Buna rağmen ne gariptir ki, başta (Lenin) olmak üzere birçok ihtilâl şefinin ferdî ahlâkı, idealistlerin ahlâkına erişecek kadar fedakârcadır. Hususi hayatından bahseden bir komüniste (**Lenin)**in:

- **Bir komünistin hususi hayatı yoktur!**

Sözü meşhurdur.

(Lenin) hakkında (**Maksim Gorki**) diyor ki:

"- Onun hususî hayatı o tarzda geçti ki, dinlerin kuvvet ve itibarını kaybetmediği bir devirde yaşamış olsaydı, ona bir velî nazarıyla bakılırdı."

Her hakkı yerine koymak isteyen bize, bu saçma sözlerin terk edeceği hakikat tortusu şudur:

(Lenin) ve onun etrafında ihtilâlin birçok mensubu samimiyetle inandıkları mutantan ve muazzam bâtıl karşısında, ruhculuğa yaklaştığını ve esasını orada bıraktığını hiç fark etmedikleri bir mikyasta, fedakâr ve nefs hırsından uzak bir hayat yaşamışlardır. Nitekim (Lenin)in kızkardeşi **Pravda Gazetesi** idarehanesinde çalışmış, Hariciye Komiseri (Litvinof)un karısı evini idare edebilmek için İngilizce dersleri vermiş, başka bir Komiser (Rikof)un karısı da Moskova Sıhhiye dairesinde memurluk etmeye mecbur olmuştur. Umumî Talim ve Terbiye Komiseri (Bubonof)un karısı ise bir mağazada satıcılık yapmıştır.

Ne derin ve acı ibret dersi!

Fakat bunlar tek başına hiçbir şey ifade etmez ve materyalizma - komünizma tertibinin, göstermelik tek nesle mensup aldatıcı tesirinden ve yeni bir tezat ve zaafından başka hiçbir delâlet belirtmez. Zira bu hal, telkin ve tedvin edilen ve ruhî bir müeyyide, bağlı bulunan müspet bir ahlâk ideâlinin eseri değildir. **Eğer (Lenin), materyalizma ahlâkına dayanarak ve sırf gönüllülerden seçerek, senede 365 genç Rus bâkiresi isteseydi, bakireler, o da eğer bulunabilirse, derhal kendisine verilir; ve bu ahlâk materyalizmaya karşı daha tezatsız kaçardı.**

Bu hâl, içinde boğuldukları tezatların acıklı delili... Ayakta tutmaya çalıştıkları abesin de hilekârca kendisini koruma gayreti...

Komünizmanm birinci istismar tabiyesi, ilimleri ve sanatları dilediği gibi gayelendirip **"12 derste tango öğreten Profesör Panosyan"** tarzında dünya görüşleri istiflemek, bunları yassı kafalara kolayca yerleştirmek ve sonra bütün güzel sanat şubelerini harikulâde mikyaslarda kemiyet zenginliğine boğup, topyekûn dâva lehinde kullanmak oldu. Bir komünist haritasında kendileriyle İktisadî ve siyasî münasebeti olmayan bir şehrin gösteri-lip gösterilmeyeceği bir meseledir. Onların ilim telâkkisinde; mücerret, kendi münzevi realitesi içinde yaşayan hiçbir keyfiyet yoktur. Bunun da manası şudur:

Komünizma ile saf ilim bağdaşamaz. Fen sahası ayrı... Güzel sanatlara gelince:

Bu, niyete göre ses veren tılsımlı kemanlar, azîm devlet himayeleriyle ellerinde, dâvalarının sadece yalancı şahitleri olarak kullanılmışlardır.

Tiyatroya, sinemaya, edebiyata, musikiye, resime, heykele, mimariye ve daha birçok güzel sanatlar şubesine verdikleri kıymet, daima bu hududun içinde ve yalnız bir kemiyet hamaratlığından ibaret...

(**Lenin) meşhur Şarlo için demiş ki:**

- **Dünyada hayran olduğum tek adam (Çarli Çaplin)dir!**

Halbuki Şarlo'nun dehâsı, ona istedikleri kadar komünist diyenler olsun, materyalist makine görüşüyle alay eden ve isteyerek, istemeyerek, ruhçu değerlere kayan soydandır. İstismar, daima istismar...

Komünizma dünyası, sanatkârı, Roma'nın kutlu kazları gibi besledi, palazlandırdı.

Sanatkâr fani cesediyle korunuyor, buna mukabil, bizzat sanat içinde uzun müddet şakıyamayacağı bir kafes, bir hapishane içine alınıyordu.

Rotasını devlet ve rejimden alan sanatın faciası!.. Evet, sanatkâr, fani cesediyle korunuyor, fakat sanat ebedi hüviyetiyle öldürülüyor! Bu mu sanat, sanatkârın himâyesi?

Memleketimizde bazı echel ve enayi sanatkâr müsveddelerinin:

- **Sen git de sanatkâra nasıl muamele edildiğini Sovyet Rusya'da gör!**

Sözlerine verilecek yegâne cevap budur! Bu hadisede de oltanın ucundaki solucan ölüsüne kapılan ahmak balıkların hazin macerasını ihtar eden istismar oyunu besbellidir. Nitekim ilk komünist şairlerden, Türkiye'de meşhur bir mukallidi bulunan (**Mayakovski**) ile (**Essenin**)in intiharları, sanatkârın, her himayeye rağmen gerçek faaliyet zeminini kaybetmesinden gelen ruhî ihtilâle bağlı olsa gerektir.

Şimdi sıra, din ve bütün manevî değerlere geldi:

Bütün dinler, her nevî Allah telâkkisi, materyalizma ve komünizma nazarında, hastalıkların, yanma en yaklaşılmaz olanıdır. Kendilerince, bu hastalıkları tedavi edilmeden, fertlerle hiçbir işbirliği yapılamaz ve hiçbir şey konuşulamaz.

Yahudi (Marks)ın **"din afyondur!"** sözünü, bir Fransız muharririnin tabiriyle âyet gibi her tarafa yazdılar. Kızıl Meydan'ın duvarlarına ve her yere... Gelip geçen memurlar, üzerlerinde orak-çekiç bulunan kasketlerini çıkarıp, (Giyom Tel)in şapkası gibi, bu ölçüyü selamlamakla mükellef oldular.

Daha inkılâbın başında bütçelerinden bütün din tahsisatını kaldırdılar. Sonra sonra, kiliselerden üstelik vergi de almaya başladılar. Rostof şehrinin bir kilisesine 1925 yılı için konan vergi 70 bin Çervonets, yani o zamanki bizim parayla bir milyon liraya yakın bir kıymettir.

İnkılâbın başında o kadar papaz öldürüldü ki, her sokak ağzında birkaç papaz leşine tesadüf etmek âdet oldu. Yine inkılâp içinde akıllarınca peygamberlerin tahtadan ve kartondan heykellerini yapıp merasimle yaktılar ve her tarafta (Marks)ın dövizini gezdirdiler:

"- Din afyondur!"

Bolşevik şairi, **"Mujik! Senin yeni Vatikan'ın Kremlin'dir!"** diye gülünç mısralar döküyor; Sovyet rejimi, aklınca, Tevrat, İncil, Kur'an'a açtığı mücadelede fasılasız devam ediyordu.

Bazı zulümlerden müteessir olan ve teessür mektubuna cevap isteyen **Papa 9'uncu (Pi)**nin istizahına verilen cevap, topladıkları bir ianenin tahsis yerini değiştirip bir tayyare filosu almak ve filoya şu ismi takmak oldu: **"Papaya cevabımız!"**

En büyük ruhî değer olan dinden başka, bütün ruh- çu kıymetler, milliyetçilik, ahlâkçılık, ailecilik, komünizma gözünde en âdi hakaret unsurlarıdır.

Komünizmanm saf doktrinler âleminde aileye yer yoktur. Çocuk, cemiyetin malıdır. Üç yaşından sonra, çocuk sitelerine gönderilecek ve orada köpek yavrusu sürüleri halinde yaşayacaktır. Böylece, bunların anneleri de çalışabilecek ve cemiyete (!) faydalı olacaktır. Kadın, kocasının isterse ismini taşır, isterse taşımaz. Bir kelimeyle evlenir, bir kelimeyle ayrılır. Miras, ana baba hakkı, abeslerin abesidir. Onlarca, kadının, erkek aile esaretinden tam bir kurtuluşu temin edilmedikçe, tam bir inkılâp olamaz.

Komünizmada işçi sınıfı, sadece, bâtıllar çerçevesi itikatlar manzumesinin manivelâsı mahiyetinde bir dayanaktan başka bir şey değildir ve hakikatte hiçbir imtiyaza nail olamamıştır. Bu hilelerini her ân ve her fırsatta itiraf etmekten çekinmezler.

Şöyle derler:

- **İşçi sınıfı bizde, fikirlerimizi mücerretten kurtarmak için istinat ettiğimiz bir kaideden ibarettir. İçtimaî sınıflardan birine dayanmayan bir fikir, havadadır!**

Komünizmada, Musa Peygamber'den beri gelen, ruhî birlik ve bütünlük suikastçisi Yahudi dehâsı, yine kendi müessesesi olan kapitalizmaya karşı en parlak intikam tuzağını kurmuştur.

Ve **BÜTÜN BU DÂVALARIN, KALBUR GİBİ ÜZERİNDE ELENDİĞİ KORKUNÇ BİR**

DİYALEKTİK... Punduna getirici, yutturucu materyalizma diyalektiği her şeyi kel ve keleş kemiyet sahasında ele alıp her şeye eski, geri, mürtecî, kokmuş, çürümüş yaftasını takan; o dar, o yeknesak, o vahşi diyalektik... Bondrollü hakikatler simsarlığı, sahte hükümler kuponculuğu... Ve Büyük Postahâne'nin önünde leke sabunu satan işportacıların kolay belâgat ve mârifeti...

Büyük bir Fransız muharriri diyor ki:

- **Ben bir Fransız olmak sıfatıyla, kendisine hiçlik içinde mekân arayan komünizma vahşetine karşı sadece ürperiyorum!..**

Alemi, sefil bir madde dört köşesi içinde haps ve insanı "bâs ü bâdelmevt"siz bir ölüme mahkûm eden bir dâvaya karşı **"ürpertici vahşet"** tabirinden daha güzeli bulunamaz.

Materyalizma ve komünizmanın, her şeye rağmen pek kısa ve kaba bir portresini çizmiş bulunuyorum. Bu portre, dâvayı fikirler âleminde çoktan beri halletmiş ve köhne dosyalar halinde raflara kaldırılmış olan Avrupa entellektüelinin gözünde aynen böyledir. Onun, düğüm noktalarını gösterdiğimiz müflis ölçülerden sonraki cereyan ve hulûl muvaffakiyetleri, Avrupa'da ve dünyanın her yerinde sadece politika oyunlarına ve menfaat istismarlarına dayanır ve üzerlerinde konuşulmaya değmez.

Şimdi bu portrenin en canlı kısmını, materyalizma ve komünizmanın memleketimizdeki taktiğini ve kalıba döktüğü insan örneklerini ele alalım:

Türkiye'de materyalizma ve komünizma, birkaç asırdır süren inhitat tarihimizin sonunda, Cumhuriyetle beraber faaliyete geçer. Başlangıçta Cumhuriyetin yıktığı müesseselere karşı onunla işbirliği yapmak ister gibi görünür, onu tutar. Fakat sonra, bütün faaliyetini, Türk mânevi bütünlüğüne tevcih etmeye başlar. Vâkıa derhal kânun dışı sayılır ve tâkip mevzuu olursa da, karşısına, hiçbir zaman mükemmel mücadele şartları ve ruh teçhizatıyla çıkıldığını gösteren, sistemli ve himayeli bir imha hareketine hedef tutulmaz.

Komünizma bu memlekette, tıpkı kapısı örtülü evlere, açık pencerelerden, bacalardan, tahta aralarından, delik ve deşiklerden giren cereyanlar gibi, her türlü gizli hulûl yollarını tecrübe etmiştir. Fakat, her şeye rağmen tam ve gerçek bir hulûl temin edememiştir.

Niçin?

Karşısında idrâkli, sistemli, teşkilâtlı bir mania bulunduğu için mi?

Hayır! Böyle bir mânia maalesef mevcut değildir?

Sadece şunun için:

Himayesiz ve başıboş bırakılmış olsa da hakikatte nüfuzu imkânsız bir Türk ruhu yaşadığı için!..

Hani **"işimiz Allah'a kaldı"** derler ya... Her iş Allah'a kalmıştır. Fakat Allah'ın, vesileye bağladığı veya doğrudan doğruya tecellisini gösterdiği işler vardır. Doğru; bu mevzuda tek tedbirsiz bu iş, Allaha kalmış ve bizi yalnız Allah korumuştur. Komünizmaya, dışarıdan ve tepeden inme gelmekten başka yol kalmamıştır.

Memleketimizde sayısı 50-60 bini geçmediği söylenen komünistler, bütün insan çeşitleri içinde bu dünyanın en sefil ve en ucuza kazanılmış örnekleridir. **"Ucuz kazanılmış"** tâbiriyle maddî menfaati kasdetmiyorum.

Tek fikir ve nefs muhâsebesi çilesine meydan bırakmayan bir el çabukluğu içinde, şahsiyetlerini teslim etmelerindeki ucuzluk... Maddî menfaat da cabası...

Bunlar, hem ruhlarını, hem de vatanlarını satmakta, tükenmez bir istismar mâdenine sahiptirler.

Bakınız, bu mâden nedir:

Memlekette, iç dâvaların ve iç idarenin uyandırdığı umumî bezginlik ve küskünlük... En basit sahtekârlıkla ele geçirilmiş bulunan bu basit sahtekârlar, Üsküdar'a son vapur kalktıktan sonra binmeye mecbur kaldığımız dolmuş motörleri gibi bütün iç ümitsizliğin teselli istikâmetini kendi üzerlerine çekmek taktiğini kullanırlar. Mademki Türkiye'nin iç vaziyeti bu kadar bozuktur, binaenaleyh çareyi komünizmada aramak gerekir!.. İşte, bütün demagocya sırları bundan ibaret... Bilen bilmeyen birçok zavallı da, iç ümitsizlik adına

çareyi bir dış ölüm merkezinde aramaya kalkacak kadar şaşırtılır. Komünistliğe sempati besleyenlerin çoğu, bu ahmak **demagocya öksesi** vasıtasıyla enselenmiştir.

Bunların, yüz hâneli bir kerrat cetveli gibi kılıkları tavırları, edâları, sözleri, hareketleri, Moskova'da mühürlenen bellibaşlı ve aşağılık bir barem tablosu çizer. Hepsi de, aynı kaşığın kalıbından çıkma un helvaları şeklinde, birbirlerine benzerler. (**Homongolos**)lardan daha sun'î ve daha az beşerîdirler. Kafa vokabülerleri, niyet çeken kuşların önündeki kâğıtlardan daha fakirdir. Her defa, herkes için, eğilip aynı kâğıtları çekerler. Söverken de, severken de, kullandıkları kelimeler, daima aynı damgayı basar. Sayılarını çoğaltmak için, kendileri gibi, ilk açılışında avını enseleyen şu sinek kâğıdı reçetesini açarlâr ve beyinsiz kafaların tepesine asarlar:

- **Sağda ölüm, önde felâket, arkada esaret; kalan tek yön sol!..**

Tahtakurusu, pire, kene, güve, bit gibi çalışırlar.

Musallat oldukları vücûdun, kendi mevzûlarında, hiçbir zaman hamama gidip topyekûn soyunmaya, ayıklanmaya hevesli olmadığını da pek güzel çakarlar. Yâni, hükümetten pek fazla korkulan yoktur!..

Bunların ağabeyleri, onların da ağabeyleri, büyük ağabeylerinin de ağabeyleri vardır; ve nerede diye sorulsa gösterilmeleri pek kolay değildir. Büyük ağabeyler, kendilerini pek güzel maskelerler, arâziye uydururlar ve çevirmedikleri dolap bırakmazlar. Kendilerinden daha büyüklerin bilgisizlik ve budalalıklarından faydalanırlar. Nitekim aşağı tabaka propagandacılarının da, kendi öz (tez)lerinden değil, iç bunalımın belirttiği (anti tez)den faydalanmaları gibi...

Artık sözlerim bitiyor!.. Dikkat etmişsinizdir ki, bu konuşmamda, kendi tarafımı, materyalizma ve komünizmanın aks-i dâvası olan cepheyi fazla konuşturmadım. **Materyalizma ve komünizmanın zıddı olan Allah, Peygamber, kâinat, insan, ruh, vatan, millet, cemiyet, ideâl, ahlâk, âile gibi esaslar bu âdi fikir karmanyolacılığının önünde fazla konuşmaya tenezzül etmezler. Onlar, müstakil, mücerret, muazzez ve mukaddes bestelerdir ve sadece vecd üslûbiyle görünmeyi tercih ederler.**

Genç adam!

Göklerin rahminde kan renkli şafaklara bürülü bir yeni gün doğmak üzere bulunduğuna inan! Bu yeni gün, bir gün bâtılı iptal edeceğini haber veren Hakk'ın bütün mânevi değerlerle tecellisini çerçeveleyecek; ve ruhçu insanoğlunu yepyeni bir nizamla eşya ve hâdiselere hâkim kılacaktır.

Genç adam!..

Böyle bir günün ilk şafak pırıltısını veren şu anda, çok defa gâfil, yıkanmak ve ayıklanmak şuurundan mahrum bu vücûdu artık hamama göndermenin zamanı gelmemiş midir?

Genç adam!..

Ortada başıboş gezen kirliliğe rağmen Allah'ın ezelden temiz ve bulaşmaz yarattığı senden başka güvenimiz yoktur!..